

HOOP VOOR HART EN GEEST IN BROOD EN WIJN

(pastor) Genade, vrede iedereen!
De Geest des Heren om u heen.
Neem plaats en zet u in de kring,
doe mee tot zijn herinnering.

Wij vieren hier wat nog niet is:
verzoening en verrijzenis;
dat wij tot rust gekomen zijn
verlost van doodsangst en van pijn.

Wij roepen in herinnering
de Mens die onze wegen ging,
maar niet de weg van man en macht,
alleen de liefde was Zijn kracht.

De Mens die weerloos als een kind
de machtelozen heeft bemind;
die door de armsten werd vertrouwd,
op hen had Hij zijn hoop gebouwd.

Hij zei: wie leeft uit zelfbelang,
sterft voor zijn tijd, die leeft niet lang.
Maar wie steeds van het zijne geeft
zal zien dat hij het leven heeft.

Zo heeft Hij zelf ons voorgedaan,
is tot de dood ons voorgegaan;
is niet gevluht uit eigenbaat
en koos de dood als hoogste daad.

(pastor) En in zijn laatste levensuur
heeft hij gezegd vol geest en vuur:
Dit brood, gebroken en verdeeld,
Ik ben het zelf u uitgedeeld.

(pastor) De wijn die daar op tafel stond
hief hij omhoog en gaf hem rond:
Dit is mijn bloed, vergoten nu,
Ik ben het zelf, Ik sterf voor u.

Gestorven gaat die mens ons voor
en leeft in onze wereld door.
Hij moet het winnen mettertijd,
zijn geest leeft tot in eeuwigheid

In al wat klein en nietig leeft,
in al wat nauw'lijks adem heeft,
kijkt Hij ons aan en zegt: Ik ben
de broer der armen, één van hen.

Laat ons nu bidden tot Zijn Heer,
de Vader, Hem zij lof en eer:
laat komen hier die stad, uw rijk,
wij allen even arm en rijk.

Dat wij verdelen alle brood
en leren scheppen uit de nood,
tot alle kwaad verdwenen is,
herschappen tot verrijzenis.

ONZE VADER

OM VREDE

'Hoop is een betrouwbaar
en zeker anker!

Een anker wordt vanuit een schip
uitgegooid in het water/de zee.
Het graaft zich in
en komt goed vast te zitten in de zeebodem.
Daarmee krijgt het schip vastigheid.
Het drijft niet weg.
Het slaat niet tegen de rotsen.
Het doorstaat storm en golven.
Zo'n anker biedt veel meer zekerheid
dan mensen door roeien of slepen kunnen bereiken.
Soms zit een anker zo vast,
dat er een speciale ankerlijn nodig is
om het weer los te breken uit de grond.

Je ziel krijgt zo'n anker, zegt de Hebreënbrieff.
De hoop is zo'n anker voor je ziel.
Bij alles wat er gebeurt en wat er op je afkomt,
raak je je uitzicht niet kwijt.

COMMUNIE

OM TE ZIJN ELKAAR TOT ZEGEN ...

Doe ons hoopvol geloven
in de toekomst van dit schooljaar, God:

visnetten
die scheuren van overvloed

het kleinste zaad
dat uitgroeit tot een mosterdboom

een parel diep verscholen
- toch gevonden -
ondanks onkruid tussen de tarwe

kruik; maar gevuld met water
die ons wordt tot wijn.

Geef ons daartoe Uw inspiratie.
Ga mee met ons door de zachte bries van Uw aanwezigheid.
Stort uw vuur uit. - Zend uw adem neer.
Hier en nu, over ons.
Dat wij volstromen met hernieuwde hoop én levensadem.
Amen.

DANK AAN

onze voorganger Rik Depré, de zangers, muzikanten en lectoren
de leden van de 'Werkgroep vieringen'
en vooral u allen voor het meevieren en -zingen!

intentie- & engagementsviering 2019-2020 centrale diensten Guimardstraat

'handen vol hoop'

9 september 2019

DE HOOP IS DE HARTSPIER VAN ONZE ZIEL

-nooit mag die een stilstand hebben-

Wij onderwijsmensen, zijn door ons beroep en door onze roeping, mensen van de hoop. Wij dragen de hoop niet voor onszelf, maar voor kinderen, kleuters en studenten, cursisten en leerlingen, jongeren van het internaat, voor de adolescenten die ongerust zijn over de toekomst van onze aarde, voor de leerlingen in scholen.

Het is mijn diepe overtuiging dat je de hoop in een school kan onderwijzen en kan leren. Kiezen voor de hoop is niet een algemeen theoretisch principe maar de hoop manifesteert zich op elke speelplaats, in elke klas, in elke school. Ze vindt haar sporen in de inzet van leraren, in de veerkracht van leerlingen, in de daadkracht van leiders. Ze licht op in de betrokkenheid bij de samenleving, in de goodwill van ouders.

De hoop kan zich tonen in elk beleidsdomein maar heel bijzonder in het kwetsbare vormingsproces dat zich elke dag in de klas voltrekt. In taal en wiskunde, wetenschap en religie, muziek en techniek leren jonge mensen een wereld kennen met rijke mogelijkheden. Leraren vertellen een hoopvol verhaal en zetten leerlingen in beweging door hen te richten op wat nog niet gedacht en nog niet gerealiseerd is. De hartstocht van de hoop maakt jonge mensen breder in plaats van smaller.

(Carl Snoecx)

WIJ ZOEKEN U ...

Wij zoeken U, als wij samenkomen,
hopen dat Gij aanwezig zijt.

Hopen dat het er eens van zal komen:
mensen in vrede, vandaag en altijd.

Wij horen U in oude woorden,
hopen dat wij uw stem verstaan,
hopen dat zij voor ons gaan verwoorden
waarheid en leven, de bron van bestaan.

Wij breken brood en delen het samen,
hopen dat het wonder geschiedt,
hopen dat wij op Hem gaan gelijken
die ons dit teken als spijs achterliet.

Wij vragen U om behoud en zegen,
hopen dat Gij ons bidden hoort,
hopen dat Gij ons adem zult geven:
geestkracht die mensen tot vrede bekoort.

HOOP ZAAIEN

We worden uitgenodigd om een schooljaar lang HOOP TE ZAAIEN. Hoop is het zaad waaruit de wereld van morgen groeit. Laat ons dit maar genereus doen, handen vol ervan uitstrooien, wetende dat heel veel niet in goede aarde zal vallen, we misschien zelfs voor naïef gaan versleten worden! Laat het ons toch maar doen, eigentijds-tegendraads, en Hem volgen en navolgen, die man uit Nazareth, genereus-ambitieuus.

Dan zaaien we hoop, soms tegen beter weten in om die droom van een rechtvaardige, duurzame school voor ogen te houden als ideaal, als visioen. 'Idealen zijn als sterren, we kunnen ze niet bereiken, maar richten er wel onze koers naar.' We zaaien hoop voor elke unieke leerling die zichzelf mag zoeken en worden in verbondenheid met anderen. We zaaien hoop voor elk personeelslid en elke leerling die met creativiteit en verbeelding boven zichzelf leren uitstijgen en verder kijken dan nu en vandaag. We zaaien hoop in een school waar een cultuur van kwetsbaarheid gekoesterd en gedragen wordt. We zaaien hoop in een school waar gastvrijheid te zien is en duurzaamheid verworven is. Met onze wegwijzers als GPS voor een katholieke dialoogschool zaaien we handen vol hoop een nieuw schooljaar in!

BIJBELWOORD

HERNIEUWEN VAN ONS PROFESSIONEEL ENGAGEMENT

Ik behoor tot een verloren generatie
ik weiger te geloven dat
ik de wereld kan veranderen
choqueert het je als ik zeg dat
'Geluk groeit van binnenuit'
een leugen is, voor mij is één ding duidelijk:
'Geld maakt gelukkig'
over 30 jaar zal ik dus aan mijn kinderen vertellen dat
zij voor mij niet het belangrijkste waren in mijn leven
op mijn werk zullen ze weten dat
voor mij
werk
belangrijker is dan
familie
ik leg aan iedereen uit dat
we leven in een onverschillige samenleving
ik sta niet toe dat
ik zal meewerken aan de opbouw van mijn land
want
ons leefmilieu wordt vernietigd
het kan niet langer gezegd worden dat
de mensen uit mijn kring en ik zorg dragen voor deze aarde
het zal duidelijk zijn dat
mijn generatie apathisch is en tam
het is een dwaasheid dat
ik leef van hoop

HEILIGE GEEST INROEPEN

kom Schepper Geest ontsteek jouw vuur
in ons gedoofd door tijd en duur;
door woorden hol en leeg gemaakt
door beelden los van jou geraakt

herstel in ons die oude kracht
die mensen tot bezieling bracht
die hen deed gaan waar niemand ging
die groot noemt wat nog heet gering

herleef in ons met jouw geloof
die tegenkracht van mensenroof
die roep om solidariteit
om leven dat geen aandacht krijgt

herschep in ons dat oude woord
misbruikt voor oorlog, broedermoord
die Naam van God hier ooit ontstaan
vanwege land dat moet bestaan

herneem daarom jouw oudste recht :
sta op in ons als minste knecht
die mens die om de ander geeft
misschien voor hem zijn leven geeft.

WIJ, MET HANDEN VOL HOOP

(samen)
Als wij - met handen vol hoop -
niet meer vertrouwen in de toekomst
en in het onbekende,
wie dan wel?

(mannen)
Als wij - met handen vol hoop -
niet meer bereid zijn
om radicaal te kiezen
voor wat echt waardevol is,
wie dan wel?

(vrouwen)
Als wij - met handen vol hoop -
niet meer het kwetsbare behoeden,
wie dan wel?

(mannen)
Als wij - met handen vol hoop -
niet meer
elkaar kunnen vergeven
en de kracht
van verzoenen laten voelen,
wie dan wel?

(vrouwen)
Als wij niet
- ondanks het kwaad
dat in de wereld geschiedt -
hoopvol blijven,
wie dan wel?

(mannen)
Als wij - met handen vol hoop -
niet meer elkaar bemoedigen
op de kruispunten van ons leven,
wie dan wel?

(vrouwen)
Als wij - met handen vol hoop -
niet meer vertrouwen
in 'het idealisme' van kinderen,
jongeren én elkaar,
wie dan wel?

(mannen)
Als wij - met handen vol hoop -
niet meer voorleven en blijven zeggen
'hoe het kan',
wie dan wel?

(vrouwen)
Als wij - met handen vol hoop -
er niet in slagen
de ideeën aan te dragen
'met kansen op slagen',
wie dan wel?

(mannen)
Als wij - met handen vol hoop -
er niet voor zorgen dat 'de toekomst'
is geborgen voor de kinderen
en jongeren van morgen,
wie dan wel?

(samen)
Als wij niet meer durven geloven
dat er iemand is,
hier nabij en hierboven,
en Hem noemen
- dé Bron van al onze hoop -
wie dan wel?

WIJ GAAN WEER VERDER

Wij gaan weer verder, vol van hoop
de ongebaande wegen
met onze droom op hinderloop
de meeste feiten tegen.

De onrust houdt ons op de been
en doet ons verder reizen,
een stem die klinkt door alles heen
een God niet weg te prijzen.

Zijn woord houdt aan in ons gemis
dat alles kan verkeren,
dat vrede hier bestaanbaar is
en onrecht om te keren.

“IK KAN HET NIET LATEN”

“Onderwijs en opvoeding zijn geen job,
geen vak, geen beroep. Wat zijn ze dan
wel? Ze hebben wel iets van dat alles.
Ja, ook een job; en die wordt verloned.
Maar het echte salaris ligt elders: de
vreugde het gewoon te mogen doen!
Echte leraars zeggen dat: 'mijn echte
loon is het onschatbare cadeau het te
mogen doen'.

Het is ook geen vak; het is een kunst.
Je maakt iets nieuws. Timmerlui maken
een meubel. Ze kloppen een nagel in
het hout en die nagel gehoorzaamt
hun perfect. Hij gaat erin. Een
kunstenaar maakt ook iets: een beeld.
Maar het marmer gehoorzaamt niet zo
automatisch: je kan met één verkeerde
hamerslag het beeld al stuk maken.
Maar wie onderwijst, die 'maakt' nog
op een heel andere manier. Hij kan
iemand zover brengen dat hij zelf en
geheel vrij, wil worden wat de
opvoeder hem voorhoudt. En dat is
meer nog dan kunst.

En onderwijzen is tenslotte ook geen
beroep. Het is een roeping. Wie echt
leraar of opvoeder is, kan het gewoon
niet laten. Hij heeft het virus beet. En
dat is onweerstaanbaar. Hij zegt: "Ik
kan het niet laten. Het komt van
verder"."

*Godfried kardinaal Danneels bij de
inzegening van de vernieuwde VSKO-
gebouwen op 24 april 2009.*